

τὸν ψυχρὸν κάλαμον τοῦ δασκάλου, ἐνῶ ἔχει τηρήσει ὅλον τὸ πάθος καὶ ὅλην τὴν θερμότητα τῆς ἐκφράσεως.

— Ἄχ μητέρα, μητέρα μου! τί ἐπραξες, τί ἐπραξες!

Καὶ ὅτε ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης ἀπήγγειλε τὴν ἀποστροφὴν ταύτην, ἐνόμιζες ὅτι ἀπὸ τὸ στόμα του ἐβγαίνουν τεμάχια τῆς καρδίας του.

* *

Διὰ τὰ ἡμεῖθα δίκαιοι ἀναφέρομεν καὶ ἄλλην γενναίαν φράσιν :

— Αἰδῶς, ποῦ τὸ ἐρύθημά σου!

* *

Ἐν τούτοις ἡ ζωηρότης τοῦ πρωταγωνιστοῦ ἐκάλυπτε πολλὰ νεκρά τῆς μεταφράσεως. Αἱ ἀναφωνήσεις του ἦσαν στεναγμοὶ τῆς καρδίας, ὄχι λόγοι τοῦ στόματος· ἡ πρὸς τὴν Ὀφελίαν ἐπαναλαμβανομένη παραίνεσις του ἀπελθε εἰς Μορναστήριον ἦτο μυστηριώδης καὶ φοβερά, ἦν ἀκούουσα ὄχι ἡ τρυφερά Ὀφελία, ἀλλ' ἡ μάλλον γυνὴ τῶν γυναικῶν ἠδύνατο νὰ παραφρονήσῃ.

* *

Ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία Σοφία πρᾶξοῦς μετεμορφώθη εἰς κόρην. Τὴν παραφροσύνην τῆς Ὀφελίας, τὸ ὁμολογοῦμεν, οὐδεμία τῶν θηλέων ἠθοποιῶν δύναται νὰ ὑποκριθῇ. Ἀπέσπα διὰ τῆς ὑποκόφου φωνῆς τῆς τὸν οἰκτον τῆς καρδίας καὶ τὰ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν.

* *

Συνέβησαν καὶ μερικὰ τῆς ἐποχῆς.

Α'. Ἐνῶ ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του, ἐφάνη διερχομένη τὸ βῆθος τῆς στοᾶς μιὰ Ἀθηναίισσα μετ' ὅλην τὴν πόζα τῆς.

Καὶ εἶδομεν τότε περιηγητὴν τινα σημειοῦντα εἰς τὸ τὸ βιβλίον του τὸ γεγονός ὡς ἀνακάλυψιν.

Β'. Ὅτε ὁ Ἀμλέτος ἀπαγγέλλει τὸ κατηγορητήριον κατὰ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἰτίνες διὰ τοῦ ψιμυθίου κατασκευάζουσι δεύτερον πρόσωπον διάφορον ἐκείνου, ὅπερ ταῖς ἔδωκεν ὁ Θεός, ἠκούσθη τις τῶν θεατῶν :

— Θεὸς σχωρέσει τὸν πατέρα σου ποῦ τὰ λὸς ἔτσι καλά.

Ποιὸς ξέρει ὁ κακομοῖρης τί θὰ τραβᾷ ἀπὸ τὸ φκιασίδι τῆς γυναίκας του.

Γ'. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος ἠκούσθη μία φωνή :

— Φόρα ὁ ποιητής!

Ὁ ἀνωτέρω περιηγητής, ὅστις εἶχε σημειώσει τὸ διάβασμα τῆς Ἀθηναίισσας, ἠγέρθη, ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀνέμενε νὰ παρουσιασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Σαίξπηρ.

Ὅτε ὑψοῦται ἡ αὐλαία καὶ παρουσιάζονται οἱ ἠθοποιοὶ θρέποντες τὰς δάφνας τῆς ἐργασίας των.

— Ἄμ αὐτὸς εἶνε ὁ Ἀμλέτος, λέγει ὁ περιηγητής τότε.

— Καλὰ ποῦ τὸ κατάλαβες, τοῦ ἀπαντᾷ τις, καὶ δὲν εἶδες τὸ πρόγραμμα εἰς τὴν πόρτα;

* *

Εἶχε καὶ μίαν ὕβριν τὸ δράμα πρὸς φιλικὴν δύναμιν, τὴν ἐξῆς :

Ἡ Δανία εἶνε ἐν τῶν φρικωδεστέρων κελλίων.

Ἐνας ποῦ ἤθελε νὰ διορθώσῃ τὴν ἐκφρασιν, λέγει :

— Αὐτὸ, ἀδελφε, τὸ λέγει γιὰτὶ ἡ Δανία εἶνε κράτος μικρὸ, ὅσον κελλί δηλαδὴ.

* *

Τὰ συγκαπητήριά μας διὰ τὴν διάσημον ἐκφρασιν τοῦ Ἀμλέτου **λέξεις! λέξεις! λέξεις!** Ἀπηγγέλη μετὰ τέχνης τιμώσης τὸν ἀπαγγέλαντα.

* *

Καὶ ὅμως περὶ τὴν 1 ὥραν μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἡ αὐλαία κατέπεσε καὶ ὁ Ἀμλέτος ἐτάφη πάλιν ὑπὸ τὰς αἰωνίους τοῦ πλάκας, ἵνα αὔριον τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς σκηνῆς, ὅπου ὁ ἀθάνατος ἦρωσ ἐπάτησε, μολύνουσιν οἱ ἄπλυτοι πόδες τῆς Ἐπαλιδοῦ καὶ τὸ κάρρο τοῦ γερω-Μαρτέν.

ὦ! εἶνε μικρὸν!

Οἱ τοῖχοι τῆς σκηνῆς, ὅπου ἀντηχοῦσιν ἀκόμη οἱ μελωδικοὶ ρυθμοὶ τῶν ὑψηλῶν τοῦ Ἀμλέτου στοχασμῶν, θὰ ἠκούσωσιν αὔριον τὰς ἀνιαρὰς φωνὰς τῶν ἐλεεινῶν ἀνθρώπων τῶν καπηλείων καὶ τῶν δρόμων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ προσωπικὸν τῆς σημερινῆς δραματικῆς τέχνης.

— Αἰδῶς! ποῦ τὸ ἐρύθημά σου! ἀναφωνοῦμεν μετὰ τοῦ Ἀμλέτου.

Σφίγγξ.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ Α. συναντᾷ τὸν ποιητὴν Χ. εἰς Φάληρον καὶ :

— Τί γίνεσαι; Δὲν φαίνεσαι. Τί γράφεις τώρα; Ἐτελείωσες ἐκεῖνο τὸ μεγάλο ποίημά σου.

— Οὐ πρὸ πολλοῦ...ἀλλὰ ὅλο ἓνα τὸ κτενίζω.

— Πρόσεχε μὴ ἀπὸ τὸ πολὺ κτενίσμα μᾶς τὸ παρούσας φαλακρόν!

Νεαρὰ χήρα ξεκαρδιζέται γελῶσα ἀδιακόπως. Αἴφνης λαμβάνουσα ὕψος σοβαρὸν καὶ στρέφουσα πρὸς ἓνα τῶν κυρίων τῆς συντροφιάς :

— Ὅποιος μὲ βλέπει καὶ γελῶ τί θὰ λέγῃ! Καὶ ποῦ νὰ ξεύρῃ τί ἔχω μέσα μου.

Καὶ ἐκεῖνος μετ' ἀπαθοῦς ἀφελείας :

— Δηλαδὴ ἔχετε φάγει πολὺ.

Ἐϋφύης ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὰ προγράμματα τοῦ Ὀργάνου καὶ Ἀπόλλωρος ἀγγέλλοντα Ἀμλέτον καὶ Ὀθέλλον :

— Ὁ Σαίξπηρ ἀπόψε μεταξὺ...δύο ληστῶν!

Ἡ μαμμιά.—Μπιμπικίνο πάλι πῆγες κ' ἔφαγες γλυκὴ νὰ τὸ κουταλάκι ἀλειμμένο.

Ὁ Μπιμπικίος.—Ὅχι ἐγὼ μαμμιά κανένας ποντικὸς θὰ πῆγε κ' ἔφαγε!!

Ὁ Ἀγαθόπουλος εἶνε ἐπιστρατίας τὸν πιάνουν καὶ τὸν ντύνουν ταῖς λινάτσαις.

Ὁ Ἀγαθόπουλος τότε μονολογεῖ :

— Πρώτη μου δουλειὰ τώρα εἶνε νὰ μάθω πῶς λένε τούρκικα τὸ παραδίδομαι καὶ τὸ ἔλεος!

Κυρία τις ἐπεσκέφθη κατ' αὐτὰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τῆς βουλῆς. Βλέπουσα δὲ κατὰ σειρὰν τὰ καθίσματα μόνον λέγει πρὸς τὸν ὀδηγοῦντα αὐτὴν κλητῆρα :

— Βέβαια, ὅταν θὰ ἦνε καὶ οἱ βουλευταὶ θὰ φαίνεται ὠραιότερα ἡ αἴθουσα.

— Ὅχι κυρία μου, δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ, ἀπάντησεν ὁ κλητῆρ.